

היכל החתם סופר

מליון שוביני בעשומי וחורטן
שול ערנא ורגנא החתם סופר זי"ע א

גליון ו' • פרשת אחרי-קדושים • י"ב אייר תשפ"ה

דבר המערכת

ואשרי העומדים על סודיך

בגילוי נפלא ומחודש מבאר רבינו את ענין ל"ג בעומר. והוא, דביום ל"ג בעומר התחיל המן לירד. זאת עפ"י מה דא"י במדרש שמיום שכלתה החררה שהוציאו ממצרים הלכו ג' ימים בלא לחם ואחר כך ירד המן. ומן החררה שהוציאו נסתפקו ל' יום כמבואר בגמ' (קידושין לח.) ונמצא דכלה החררה בט"ו אייר ולאחר ג' ימים בל"ח אייר ירד להם המן, והשמחה בל"ג בעומר הוא זכר טוב לדבר זה. אמנם רבינו מסיים שם דהוא נגד ש"ס בבלי (שבת פז:) דמבואר דהמן ירד להם בט"ז אייר והרי מחלוקת המדרש והגמ' [ויש לציין דלא נמצא מקור למדרש זה].

ורבינו שנה שילש וריבע בחביבותא חידוש זה ארבע פעמים. חדא בשו"ת (י"ד סימן רלג). שנית בדרשות (רע"ט ב'), שלישית בחתם סופר עה"ת (פרשת בשלח ד"ה בשבתנו) ורביעית בתורת משה השלם (סוף ספר דברים). ובדרשות שם רימזם בלשון הפסוק (ויקרא כג, טו) 'וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר', דמוספרתם עד עומר ישנם ל"ג אותיות לרמז על כך שביום ל"ג התחיל ירידת עומר לגלגלות.

ויש להוסיף ולבאר על פי דברי רבינו, דאכן בגוף תחילת ירידת המן ביום זה ישנו רמז גדול להתנוצצות תורתו של התנא האלוני רבן שמעון בר יוחאי - דהאי יומא הילולא דיליה, שמבואר בזוה"ק שתורתו של רשב"י היתה בחינת מן, ורבי שמעון בקדושתו השייך עשרה ידות ואילו לנו נשאר למשמרת צנצנת אחת וגם זה בצינעה.

וכן הוא בזוה"ק פרשת ויחי (רי"ד) בפירוש ללה"ק: "יום אחד נרדם רבי יהודה תחת עץ אחד, וראה בחלומו ארבע נפלים מחוקנות, ועלה רבי שמעון עליהן וספר תורה עמו, ולא השאיר כל ספרי סודות ואגדות שלא העלה אותם, וזהו העלה אותם לרקיע, וראה שמתכסה מהעין ואינו מתגלה. כאשר התעורר, אמר ודאי משמת רבי שמעון ואילו נסתלקה. אוי לדור שאותה אבן טובה שהיו רואים ממנה וסומכים עליה עליונים ותחתונים, נאבדה מהם."

בא רבי יהודה אל רבי אבא. סיפר לו את החלום, העלה רבי אבא ידיו על ראשו ובכה, ואמר, רבי שמעון ריחיים שטחנו ממנו מן טוב כל יום ולוקטים אותו, כמו שכתוב הממעית אסף עשרה חמרים, ועכשיו הריחיים והמן הסתלקו, ולא נשאר בעולם ממנו זולת כמה שכתוב קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העומר מן והנח אותו לפני ה' למשמרת. ואילו בגלוי לא כתוב, אלא למשמרת. להצניעו, עתה מי יכול לגלות סודות ומי ידע אותם."

אשרי העומדים על סודיך

פנינים מתורת רבינו

עיונים בשפה ברורה לשולחן השבת

איברי הגוף הגשמיים ישבעו ויתענו
משמחת עבודת השם כמו אכילה ושתיה

את משפטי תעשו וגו', ללכת בהם אני ה' אלקיכם וגו', אשר יעשה אותם האדם וחי בהם אני ה' (יה, ד-ה)

אני ה' אלוהיכם מרמז על טבע, כי אלוהים מרמז על טבע, והכונה שהכתוב אומר שנעשה חוקיו ומשפטיו כדי שלא נצטרך לנס שאינו ע"פ דרך הטבע.

אמנם אנו מצדינו "נתנהג שלא בטבע, שיהיו איברי הגוף הגשמיים שבעים ומתענגים משמחת עבודת השם כאילו אכלו ושתו", וידוע כי נשמת אלוהים חיים נקרא אדם, כאמרם 'אתם קרויים אדם', אבל איברי הגוף הגשמיים נקרא 'האדם' בה' הידיעה, וזהו שאמר 'אשר יעשה אותם האדם וחי בהם', שהאדם הגשמי גם הוא יחיה מהמצוה שלא בטבע.

(עה"ת עמו"מ ב')

אל תעשו עוול אף כשנדרמה בעיניכם
שהוא בצדק

לא תעשו עול במשפט (ט, טו)

הנה יש לדקדק איך יתכן לומר עוול במקום משפט, הרי כשיש עול אין משפט וכשיש משפט אין עול (ראה לרבינו בחת"ס עה"ת שעמד בזה, ונ"ש מש"כ ליישב).

ויש לפרש דבר נפלא, שיש פעמים שמוכר דבר לחבירו והמוכר חושב בלבו 'אני אתן לו מדה חסרה, ומ"מ לא יהיה הפסד ללוקח, כיון שאני מוכר לו בזול'. ובכך חושב בלבו שהעוולה שהוא עושה ללוקח הוא בדין ובמשפט, מאחר שנותן לו בזול.

לכן גילתה תורה, שגם עוול הנעשה במחשבת משפט וצדק, נמי אסור לעשות, שהרי סוף סוף הוא גונב דעת הבריות.

(שו"ת פרי השדה ח"ב סי' כ"א בשם רבינו החת"ס)

תלמיד חכם שאינו פורש
מחברת החוטאים צריך כפרה

וכפר על הקודש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם, וכן יעשה לאהל מועד השוכן איתם בתוך טמאתם (טו, טז)

עיר שתלמיד חכם שרוי בתוכה ובני העיר אינם לומדים ממנו, צריכים בני העיר כפרה על שלא למדו ממנו, ובכך נעשו להם כל השגגות כזדונות, שהרי יכלו ללמוד ממנו [כמו שיכור החוטא בעת שכרותו, שאין מענישין אותו על החטא, שהרי שכור היה, רק מענישים אותו על שתייתו שאז עדיין פיקח היה].

אך גם התלמיד חכם צריך כפרה, על שלא הרהיק את עצמו מחברת החוטאים, ולא בחר לו מקום שהתורה חביבה ויפוצו מעינותיו חוצה.

וזהו 'וכפר על הקדש' מה שנפגמה הקדושה, 'מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם', שמתוך הפשע שלא למדו מוסר צריכים הם כפרה על כל חטאותיהם, אך גם התלמיד חכם צריך כפרה 'וכן יעשה לאהל מועד', והוא ייענש על ש'שכן איתם בתוך טמאתם' ולא הרהיק עצמו מהם.

(עה"ת דף לח)

המתייגע בתורה יזהר שלא יתגאה בלימודו

ואיש, וגו', אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל, ושפך את דמו וכסהו בעפר (י, יג)

'איש כי יצוד ציד חיה או עוף, רצונו לומר איש אשר ילמוד הלכות (כמו שדרשו חז"ל עירובין נד: שהלמוד נקרא ציד)', 'ושפך את דמו' רצונו לומר שנתייגע הרבה בתלמוד תורה, על דרך שדרשו שחורות כעורב (שיר השירים ה, יא) שהשחיר עצמו ונעשה על בניו אכזרי כעורב על דברי תורה (עירובין כב, מכל מקום בכל זאת לא יתגאה ח"ו (כעבור דרבי שמעון בן אלעזר בתענית כ), אלא 'וכסהו בעפר' רוצה לומר נפשו כעפר לכל תהיה.

(עה"ת דף מ)

בני אהרן מתו מעוצם חשקם
להתקרב אל ה'

אחרי מות שני בני אהרן, וכו', דבר אל אהרן אחיך ואל יבוא בכל עת הקודש, וגו', ולא ימות (טז, א-ב)

נראה לי דבני אהרן מרוב עוצם חשקם להתקרב אל הקודש, כמו שכבר עשו בסיני (ראה רש"י שמות כד, י), נתקברו גם עתה אל המקדש, ואכן זכו ומתו בקדושה, והיינו 'בקרבנות לפני ה' וימותו', כמו במיתת נשיקה.

ובכך היה חשש שגם אהרן יחפוץ לעשות כן, כי ירצה למות מות ישרים כזה במקום קדוש, על כן נאמר לו 'ואל יבוא בכל עת אל הקודש, וגו', ולא ימות', דהיינו שהקב"ה גזר שהוא לא ימות אף אם יתקרב כן מעוצם חשקו, אלא יהיה לו עונש אחר, ובכך יתבטל חשקו לעשות כן.

(תורת משה דף עה)

גם כשמקדש אכילתו וצרכי עולם הזה,
נדרמה בעיניו כחטא

והקריב אהרן את השעיר אשר עליו הגורל לה' ועשהו חטאת (טז, ט')

על דרך מוסר יש לומר, כי הצדיק הנוטל מהעולם הזה כדי סיפקו וכדי הצורך בלבד, הרי הוא כאילו הקריבו לה', ע"ד אמרם (יומא עא). 'הרוצה לנסך יין על גבי המזבח, ימלא גרונו של ת"ח יין, ונמצא שבאכילתו הוא מקיים מצוה רבה. ומכל מקום בעיני עצמו נדמה לו כאילו חטא חטא גדול והלך אחר תאות עיניו.

וזהו 'והקריב אהרן השעיר' היינו שהצדיק מקריב להשם את השעיר הוא צרכי עולם הזה, ומכל מקום 'ועשהו חטאת' לדעתו עושה בזה חטא.

(עה"ת דף לז)

מספר חדש! חייגו:

0733.454.678

11/11 תמי' נאכלם!

ארה"ב:
1-605.615.70.10

טעמו ודאו כי טוב

מאות שיעורים חדשים, שיחות, וסיפורי קודש
מתורת מרנא החתם סופר זי"ע א

לשה"ק

אידיש

כמו"כ תוכלו בקו זה להירשם לקבלת הגליון,
ואפשרות מענה על מדור 'לחידודא'

מערכת
חדשה
עם מאות שיעורים
חדשים

קז היכל
החתם סופר

ואתפלל כדת

עדברי טעני הדורות הצפופים בתורת רבינו

י' אייר יום ביקור פסח שני - האמנם?

פולמוס שהתעורר על קביעה פלאית שהשחיל רבינו זיע"א במרוצת תשובתו * האם יש דעה שפסח ראשון אינו טעון ביקור ופסח שני טעון... * חידושו הגדול של המשך חכמה: אם יבא משיח בין פסח ראשון לשני, יהיה חג המצות באייר שבעה ימים כמו פסח ראשון

דברי רבינו בתשובתו דפסח שני טעון ביקור מ' אייר

בתשובה שכתב רבינו בענין הילולת הרשב"י בל"ג בעומר (י"ד סי' רלג), יוצא שלא כהרגלו ומאריך בביאור ענינו של יום עפ"י פנימיות התורה, אלא שתוך כדי הדברים משחיל חידוש גדול, שעל פניה גם תמוהה מאד, וז"ל: "ואי אתייהב רשותא לכמוני לדבר מה שה' נ"ל, י"ל דכשם שסופרים דרך ירידה ממעלה למטה ויה' יום הראשון חסד שבחסד לעומת זה מן נוקב" עולים ביום הראשון מלכות שבמלכות וכן לעולם חתן וכלה יוצאים זה לקראת זה ופוגשים" בזה בנצח שבנצח ויום כ"ה למב"י י"ד אייר יום בקור פסח שני, ולפ"ז ביום ל"ג הוא הוד שבהוד להורדות הניצוצות..."

שורה זעירה זו, ש' אייר היא יום ביקור הפסח שני, עוררה כעבור שנים פולמוס והתכתבות נרחבת בין גאונים ורבנים ליישב את הדברים. זאת מאחר שלכא"ס סוגיא מפורשת היא בפסחים (צו). שבפסח שני ליכא דין ביקור ד' ימים, שדרשו שם 'והיה לכם למשמרת עד ארבעה עשר יום לחדש הזה' דדוקא זה טעון ביקור ולא אחר, והיינו למיעוטא פסח שני דכוותיה.

הראשון שהבחין בכך ועורר על כך, הוא הג"ר גרשון שטערן זצ"ל בעל ה'לקוט הגרשוני', ופרסם תמיהתו זו בשנת תרנ"ב בקובץ 'חל תלפיות' (תל תלפיות שנה א' מכתב ו' אות כט). וכן נתקשו בזה עוד הרבה מחברים (עי' ליקוטי הערות בשם שו"ת פני מבין אור"י קו, וספר אמרי יואב בפתיחה ד"ה וע"כ, ועי' שו"ת יד יצחק סי' רמה).

ההמצאה של ה'מנחת סלת': לדעת רבי יהודה דוקא פסח שני טעון ביקור ולא פסח ראשון!

הגאון רבי טעבילע דוקלער זצ"ל בספרו מנחת סלת (מצוה ה) מצדד ליישב את דברי רבינו הח"ס להלכה ועפ"י פשוט, ומצדד בשני אופנים. א' דבגמ' מסקינן דהפסוק 'והיה לכם למשמרת עד י"ד לחודש הזה' בא למעט דדוקא 'הזה', היינו פסח מצרים, טעון ביקור, ולא שני 'דכוותיה'. ובפירוש 'דכוותיה' פירש"י

דהוא טעם למה ממעטינן מזה דוקא פסח שני ולא ממעטינן פסח דורות אף ראשון, ולפי זה קאמר דכוותיה היינו דמסתבר למעט דבר הדומה לפסח מצרים, ולכן מיעטו פסח שני הדומה לו שגם הוא אינו נוהג ז' ימים, ולא ממעטינן פסח דורות הנוהג ז'. וכתב המנחת סלת, דלפ"ז לדעת רבי יהודה (פסחים כח): דפסח מצרים נוהג ז' ימים, א"כ נהפכה הקערה על פיה, דאדרבה יש לנו למעט מ'הזה' דוקא פסח דורות 'דכוותיה' במה ששניהם נוהגים ז' ימים, ולא למעט פסח שני שאינו דומה לו. ומעתה, כתב המנחת סלת, אפשר דכתב שני החת"ס אליבא דרבי יהודה. אמנם הוא עצמו מסיים עלה דדחוק הוא לומר כן לדעת ר"י שלא יהא נוהג ביקור בראשון אלא בשני.

ב' עוד כתב שם, דלולי פירושי הראשונים דהפירוש 'למיעטא שני דכוותיה' היינו למעט פסח שני של דורות, היה מפרש דהכונה הוא למעט קרבן פסח במדבר, ושני היינו שנה שניה לצאתם ממצרים, אבל משנכנסו לארץ היה אף פסח שני טעון ביקור, אמנם מסיים ע"ז דכיון דלא מצא כן בדברי הראשונים מסתפי לפרש כן.

והגרי"ד גאלדשטיין זצ"ל בליקוטי הערות שם הביא דבאמת בדברי רבנו חננאל בסוגיא שם כתב להדיא דגם פסח שני טעון ביקור ואולי פירש את דברי הגמ' כמו שצייד המנח"ס באחרונה.

ישוב נפלא מהגה"ק מגאלאנטא עפ"י דברי הרה"ק מהר"י מבעלז

והגה"ק רבי יהושע בוקסבוים מגאלאנטא זצ"ל הי"ד בספר 'אור פני יהושע' (ליקוטי מאמרות אות ט') כתב לתרץ בהקדם דברי הרה"ק השר שלום מבעלז זי"ע, שאמר הרה"ק לדקדק על מה שאנו אומרים בכורך 'זכר למקדש כהל וכו' לקיים מ"ש

על מצות ומוררים יאכלהו', ולכאורה יש לתמוה שהרי פסוק זה נאמר בפסח שני (במדבר ט, יא), ואילו בפסח ראשון כתיב ומצות על מוררים יאכלהו, וא"כ למה שביק קרא דפסח ראשון ונקיט קרא דשני. ואמר בנו מרן מהר"י צוק"ל ליישב, דהאי לקיים מ"ש על וכו' הוא לשון בקשה, שאנו מבקשים, יען שעתה אין לנו קרבן פסח בפועל, אנו מחכים לגאולתנו השתא דידן, ויבנה עוד מקדשו האי שתא עד זמן פסח שני ונקריב הפסח שני, ועל זה אנו אומרים בבקשה 'לקיים מה שנאמר על מצות ומוררים יאכלהו' הפסוק שנאמר בפסח שני, שאנו מבקשים לקיים פסח שני בשתא דא. וכשאמר הדברים הנ"ל לפני הגאון מוה"ר יוסף שאול נאטאנזאהן זצ"ל אבד"ק לבוב אמר לתמוה ע"ז דהרי ציבור אין עושין פסח שני [כנון בהיו רובן זבים]. והשיב הרה"ק מבעלז זי"ע, דמפורש בירושלמי בפרק מי שהיה דדעת רבי יהודה דאם יבנה הבית בין פסח ראשון לשני, יעשו בני"ז פסח שני.

ומעתה, ביאר הרב מגאלאנטא, י"ל דהא דאמרין למיעוטי פסח שני מביקור היינו דוקא בזמן שבהמ"ק ה' קיים, ואין ציבור נדחין לפסח שני, ולא היו לפסח שני רק מעט קרבנות, אז אין צריך ביקור ד' ימים, דקרבנות מועטים יש שהות לבקור ביום י"ד, אבל כשיבנה בהמ"ק לפני פסח שני, וכל ישראל מביאין פסח שני, בודאי צריכין ביקור ד' ימים קודם דע"ז אין שהות ביום א'. ומעתה י"ל דרבינו הח"ס התכוין לביקור פסח שני בזה האופן, כשיבנה בהמ"ק בב"א.

והנה על ביאור זה עדיין יש לתמוה דלכא"ס גם בפסח ראשון הרי שייך שיצאו כל ישראל בפסח אחד, ועכ"ז ודאי דיצטרכו ביקור ד' ימים, והרי דאינו תלוי כלל בריבוי הקרבנות. וכן יש לתמוה מכל תמדין הטעונים ביקור ד' ימים אף שאינם כי אם שני קרבנות ליום והרי דאינו תלוי בריבוי כלל. [והג"ר יוסף נפתלי שטערן זצ"ל ביאר את הדברים עפ"י דברי הרשב"א מנחת מט: דליכא ביקור כי אם בקרבן ציבור, ונוכל לומר דפסח ראשון כיון דאין בכנופיא בקרבן ציבור דמיא, אבל פסח שני הוי קרבן יחיד ולכן אינו טעון ביקור, ומעתה אם בפסח שני יבא בכנופיא שוב יהיה דינו בביקור].

חידוש עצום מהמש"ח: אם יבנה הבית בין ראשון לשני, יחוגו באייר חג המצות שבעת ימים כמו פסח ראשון

אמנם בדברי המשך חכמה (פרשת פינחס) מצאנו חידוש עצום בדברי הירושלמי דלעיל, ועפ"י זה יש מקום ליישב דברי רבינו ביתר שאת. דהנה רבי יהודה הנ"ל שאמר בירושלמי שאם יבנה בית המקדש בין ראשון לשני יקריבו כל הציבור בפסח שני, הוכיח לה מימי חזקיהו שמבואר בדברי הימים (ב, פרק ל) שעשו כל בני"ז את הפסח בחודש השני, והוכיח ר"י מזה דאם לא היתה אפשרות להקריב בראשון, וכמו שהיה אז שלא יכלו לטהר הבית בראשון והוי כמו שלא נבנה בראשון, מקריבין כל הציבור בשני [וכ"ז דלא כפירוש הבבלי במעשה זו - שחזקיה עיבר ניסן בניסן וחודש השני לפי האמת היה לטעותו חדש ניסן].

והנה במקראי קודש בדברי הימים מבואר להדיא דעשו אז בחודש השני חג המצות, ועשוהו שבעת ימים. ומבואר מזה לפי פירושו של ר"י, שאם נבנה הבית בין ראשון לשני, לא רק שבנ"י מתחייבים בפסח שני כדן פסח שני שהוא לילה אחד וחמץ ומצה עמו בבית, אלא כבהאי גוונא מתחייבים הקהל בחג המצות שבעת ימים! עכ"ל. וע"ש איך שביאר עפ"ז מקראי קדש בפר' פינחס ואמור. וגדר הדברים לכא' דבכה"ג אין חיוב פסח שני מדין השלמה לראשון, אלא הוי חיוב חדש של פסח ראשון. ולכן נוהג ז' ימים.

ואם כנים הדברים שדין פסח שני בכה"ג הוא כפסח ראשון ממש, א"כ לכא' פשוט דכל דיני פסח ראשון איתנהו ביה, וגם דין ביקור ד' ימים יהיה נוהג בו כפסח ראשון ממש, ושפיר יש לפרש גם כן את דברי רבינו בזה הדרך, ובסגנון הגה"ק מגאלאנטא הנ"ל (עי' בספר במעגלי הסופר עמ' פד שחיבאו הוספה נפלאה זו בשם הגר"י פעלדמאן שליט"א אב"ד עץ חיים לונדון, ודפח"ח).

מדור נושא פרסים: הגרלות מיוחדות בין המשיבים

להודות

חידושינו עתה רבינו זי"ע

א. העובד עבודה בלא קידוש ידים ורגלים חייב מיתה, כמפורש בתורה ורצו ממנו ידיהם ורגליהם ולא ימותו. האם יש צד שביום הכיפורים אם לא רחץ ידי ורגליו לא יא יחייב מיתה?
שו"ת חתם סופר אור"ח סי' קעג
ב. תוספת עיון למעיינים: מה יש לתמוה על דבריו שם, מדקדוק בדברי הרמב"ם שהביא הוא עצמו שם. ואיך ניתן ליישב הדברים.

כל תשובה (על כל שאלה בנפרד) מזכה את המשיב בברית הגולה

רשימת הזוכים לחודש ניסן:

פרס ראשון: כרטיס טיסה לציון רבינו החתם סופר ביזמא דהילולא:

הרה"ג חיים שמעון קאליש שליט"א כולל באיג' ביתר עילית

פרס שני: 4 זוכים כל אחד בסך 500 ש"ח:

הרה"ג אברהם שמעון מאשינסקי שליט"א ר"מ בישיבת צאנז בני ברק

הרה"ג ישעיהו שווארץ שליט"א כולל תורת מנחם בני ברק

הבה"ח יהושע גאלדבערגער הי"ו ישיבת תפארת שמואל אלכסנדר בארא פארק

הבה"ח שמואל צבי אילמלך רבינוביץ הי"ו בני ברק

גם בחודש אייר יוגרל בין כלל המשיבים

כרטיס טיסה נוסף לפרעשבורג וכמרכ"ב 4 זוכים נוספות כל אחת על ערך 500 ₪

תשובות ניתן להחזיר באופנים הבאים:

1. בנדירים פלוס בקטגוריית "היכל החתם סופר"
 2. בטלפון 0733.454.678 שלוחה 4
 3. במייל CH3131325@gmail.com
- יש לצייין, שם, כתובת, טלפון, ומקום לימודים.
- יש לשלוח כל תשובה בהודעה נפרדת.

בקרב קדושים

שבחי עין ז"צ גפ"צ דיקוני וצארי הדורות

הרה"ק בעל ה'דברי חיים' מצאנז זי"ע (ג)

כל שורה מתשובותיו הוא כחובת הלבבות ומפורסם ממון הגאון הקדוש בעל דברי חיים זי"ע, כשאמר לפניו שהח"ס למד לפני כל שיעור חובת הלבבות, אמר כי כל שורה מתשובותיו הוא כחובת הלבבות ומה נאמר ומה נדבר ...

מרא דארעא מהר"צ צ'דושינסקי, זכרון למשה עמ' יב

בקיא בכל כתבי אריז"ל

שמעתי מפי חותן זקני הרה"ק מנאסויד זי"ע א' שאמר בשם רבינו הגה"ק בעל דברי חיים זי"ע שמרן החתם סופר זצ"ל ה' בקי בכל כתבי האר"י. ועי"ש עוד הפלגות במעלת רבינו.

הג"ר משה אריה לעז, גדולת יהושע ח"א עמ' יג

קבלה מעשית

שמעתי מפי חותן זקני הרה"ק מנאסויד משה שלאסער מסטאניסלאו ששמע מפה קדוש בעל דברי חיים צוק"ל בזה"ל: "דער אלטער [ונבו החתם סופר] האט זיכער געקאנט קבלה מעשית, נור דאכטס זיך מיר ער [המכתב סופר] קאן אויך.

הג"ר רבי מנחם מענדל אב"ד אב"ד גורא האמרא, קונטרס שני הסופר פ"י עמ' רנב

בצל רבו הנשר הגדול מוה"ר נתן אדלר (ה)

לחישתם לחישת שרף

כמה גדול כחו של צדיק זה פעם א' בא איש עובר אורח לבית זקני חתם סופר זצ"ל, ונתעכב כשעה חדא בחדרו, עד ששאל ישאלו וכן תמחו בני ביתו ותלמידיו על מה ולמה עסק הרבה כ"ב עם האיש שלא כדרכו והרגלו, וגם ראו שנתן לו נדבה וכתב סופר למליצה. ובבוא זקני זצ"ל אחרי האיש החוצה אמר להעומדים שמה, כי יפלא ממכם דבר בין טעם לטעם בשנותי את טעמי עם האיש הזה, דעו לכם כי רבות בשנים נצטערתי על אודות איש הזה, כי הוא היה אחד ממתנגדי מו"ר מה"ו נתן אדלער זצ"ל בבאסקאוויטץ, ופעם כאשר הרבו מתנגדיו למרות רוחו, אמרתי לפניו הלא אדוני איש אלקים הוא ואנשי ריבו חיים וקיימים בלי פגע ונגע ולא יענשו על רוע מעשיהם, והשיב לי, אל תדאג בני ואל יפלו פניך כי ימים יבואו עוד אשר כולם ידפקו על פתחך עניים ודלים ויבקשו טובתך. וכאשר פתר כן היה, ולא נפקד מהם רק האיש הזה, ונצטערתי הרבה וכי לא יתקיימו בשלימות דברי מורי ורבי, ושפתי כהן צדיק, והיום שבא איש הזה לבקש טובתי במעמדו הגרוע ומצבו השפל נח דעתי ושקט רוחי בראותי רב חיליה דמו"ר ז"ל, וכמה גדול אזהרת חז"ל (אבות פ"ב) הוי זהיר בגחלתן של ת"ח כי נשיכתן נשיכת שועל ועקיצתן עקיצת עקרב והשומע להם ישכון בטח שקט ושאנן.

הגר"ש סופר זצ"ל, חוט המשולש עמ' לא

קמיע שקיבל מרן זי"ע מרבו הגרנ"א

ודע כי קבלתי מאמאמ"ו מאוה"ג [החתם סופר] זצ"ל שקיבל מרבו הגאון החסיד [מו"ה נתן אדלער] זצ"ל קמיע לשמירה וכו' והסופר יקרא מכתבי זה כדי שידע כוונת שמות וכו' ועל דרך כלל יכין שכותב עפ"י דעת הקדושים שהשתמשו בקמיע זה, ה"ה אאמור"ר מאור הגולה זצ"ל שקבל מרבו הגאון החסיד מו"ה נתן אדלר זצ"ל, שבכח זכות תורתם כותב שתהיה אסוותא לאשה וכו'

אגרות סופרים מכתבי בעל המכתב סופר זצ"ל מכתב ל'

ויש לציין מה שנדפס בקובץ הנשר שנה ב' גליון ב' סימן כ"ד ששמע מדו"ז הג"ר משה דייטש ז"ל אב"ד סאבאדקא, ששמע מחותנו מרן בעל התעוררות תשובה שקודם שנתקבל מרן החת"ס ז"ל לכהן בעיר מט"ל, התייעץ עם מרנ"א וכתב לו קמיע על נייר קטן ועליו כתב "עלה מאטערסדארף ושם תצליח" והיתה עמו תמיד בצלחת החזה ובכל עת שנזכר ממרנ"א קרא בו [אמנם ראה מכתב סופר תולדות המחבר עמוד מ"ו הערה ב']

מנהגי רבותינו הגרנ"א עמ' ז'

צידיק הדין בשמחה מופלגת

והנה ביצקי מים ע"י בתחילת בואו לבאסקאוויטץ [א"ה, היינו בתחילת שנת תקמ"ג] ולא היה לו כי אם בן קטן [א"ה, ושמו שמעון, ע"י מכתב מרן זי"ע בכרם שלמה אלול תשנח. וגם הוא לא השאיר זש"ק] ובת אחת כמו בת י"ב שנה [א"ה, ה"ה הבתולה רייזל] אהובה לו במעשיה כאמה כן בתה א"א לספר שבחה, ובעוה"א מתה שם, ולא דמע עינו, והיה זה מצדיק הדין בשמחה גדולה ונפלאה אשר לא ראיתי ממנו דוגמתו בתפילת שמחת תורה, אך ביום השבת פר' וירא והוא היה רגיל לעלות לכהן ולמפסיר בכל שבת, וגם באותו השבת שבתון השבעה לא מנע מהנ"ל, אז באמרו ההפטר זלג דמע אחד מעיניו [א"ה, ע"י ספר מנהגי רבותינו הגרנ"א עמ' ע בשם כ"ק אדמו"ר מערלוי שליט"א המשייך בכיה זו, לענין ההפטרה שם העוסקת בפטירת בן השונמית] וקבלו בידו [א"ה, ע"י שו"ת להורות נתן ח"ו יו"ד סי' פב שביאר את ענין קבלת הדמע בידיו], ומיד חזר ונהפך לאחר ושוב לא נראה בו שום רמז עצבות ולא הזכיר שמה כלל, ולא היה לו ולד אחר לעולם. ולא עשה לזה שום תחבולה, גם כי לדעתי חדל ממנה אורח. ולא רצה להטריח כלפי מעלה לשנות הטבע, כי חיש קל ח"ו יגרם מיתה לאשתו חלילה, ומפני זה גם אנכי לא בקשתי ממנו זצ"ל לבקש רחמים על אשתי הראשונה זצ"ל [א"ה, שכידוע לא ילדה לו מעל כ' שנים] מטעם הנ"ל וכל שאין דוחק השעה אין השעה דוחקתו (כרכות ס"ד) והרבה ריוח והצלה לפניו ית"ש הוא הרופא לשבורי לב ומחשב לעצבותם הוא יגדור פרצותם ויכנה חורבתם ונס יגונם ואנחותם.

רבינו זי"ע, ליקוטי שו"ת חתם סופר (לונדון תשכ"ה) מכתב ט

יראת העונש

[סיפר אאמור"ר ז"ל (ה"ה רבינו החתם סופר)] שפעם אחת בא אחד שרצה להיות שו"ב אל הגה"ק הגאון רבי נתן אדליר ז"ל, שינסתו ויתן לו קבלה על שו"ב, וציוה עליו שבערב שב"ק בעת שמיטיב את הנרות יבוא לפני בעבור זה. והיה כאשר בא האיש הנ"ל לחדרו של הגר"ן בעת ההיא, נתעלף ובקושי הקיצוהו, ומיד אמר שמקבל עליו שלא ירצה להיות עוד שו"ב כל ימי חייו, כי הגה"ק רבי נתן אדליר זי"ע"א הראה לו אז גיהנם מלא האיק מענישים שם שו"ב.

המכתב סופר זצ"ל, אלף כתב ח"א עמ' כב אות כו

עובדא זו אירעה לכא' בעת שהות הגרנ"א בבאסקאוויץ וסבל שם מרורות גם מחמת חומרות וקפידות שהיו לו בעניני שחיטה, והשוחרטים לא ראוהו בעין יפה (וכמוסופר בחוט המשולש), וכנראה זהו הרקע לעובדא זו.

להתענג על השם ועל קיום מצותיו

לשון קדשו

יצוצי אור ע"ל פרשת רשמיע
בלשון קדשו ש"ל רבינו זי"ע

קיום מצוה כדי לקבל שכר או אפילו כדי לזכות במדרגות הוא בחינת אלוקים ואינו רצוי • המתענג על המצוה עצמה הוא בחינת צדיק • העושה מצוה כדי שיהיה נחת רוח להשי"ת, איז תהיה המצוה לשמה • כשהאדם 'חי בהם' ושמח במצות עצמם, אינו צריך שישמחו אותו ביין ובגנן המנגן

בהם אני ה', ר"ל שיתעלה הקב"ה על ידי זה למעלה כפירוש רש"י על פסוק אעלה בתמר (שה"ש ז, ט), אזי תהיה המצוה לשמה לעשות נחת רוח לה', וזה 'ושמרת את וגו' וחי בהם אני ה', שיהיה לי נחת רוח מלשון ותחי רוח יעקב (בראשית מה, כז), ולפי זה יהיה ה' מוסב על 'ללכת בהם' וכן על 'וחי בהם'.

או יאמר, 'וחי בהם' שלא יצטרך אדם לנגן המנגן שתהיה עליו יד ה', אלא עשיית המצוה בעצמה בה יחיה ישמח, עמ"ש בפירוש חמרא וחי לפום רבנן (שבת סז). ומזה הטעם מה שהזהיר הכהנים משתות יין בעסקם בעבודה (לעיל ז, ט), כי היין מעורר לב שמח להשראת שכינה, כמו סעודתא של יצחק לברך את יעקב, אמנם אין מבוא לזה בבית ה', כי 'וחי בהם' בעצמם.

(חת"ס עה"ת משנת תקס"ב, דף מ"ב)

את משפטי תעשו ואת הקתי תשמרו ללכת בהם אני ה' אלהיכם, ושמרתם את הקתי ואת משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם אני ה' (יה, ד-ה)

יאמר, אם ישמרו ללכת בהם למדרגה אחרת יותר מזה, או לשכר עולם הזה או לעולם הבא, או לשום מדרגה אשר יקוה להשיג על ידי עשיית חוקים ומשפטים, אז אני ה' "אלקים".

אמנם העושה 'וחי בהם', שזהו הוא תכלית חיותו כי הוא חיינו, ומה יש אחר זה התענגו שזוכה לעשות מצות ה', אז "אני ה'" ולא "אלקים" כביכול, כי לא יתואר אלקיו כביכול, שהרי הוא הצדיק הזה מושל יראת ה', וכביכול קורא לה אמי כמבואר בשיר השירים (ג, יא), אלא מכל מקום אני הו"ה המהוה כל ית"ש, ויכפר בעד.

או יאמר, אם תרצו לעשות מצות וחוקים ללכת

ענינה דיומא

שביעי אור עה"י רבינו בחיפה זו

חתונת רבנו בזיווג ראשון

ביום א' בשבוע, ל"ג בעומר שנת תקמ"ז, התקיימה חתונתו של רבינו זי"ע, עם הכלה הצדקנית מרת שרה בת הגאון רבי משה יערוויץ זצ"ל אב"ד פרוסטיץ. כאשר בעת נישואיה כבר נתייממה מאביה זה מכבר, ואחיה התורני הנגיד רבי הירש הוא זה שהציע לרבינו להשתדך עם אחותו על אף שהיתה גדולה ממנו בשנים.

באיחור של שנתיים ימים מעת אירוסיו [לאחר שחוקי המדינה מנעו את מגוריו בפרוסטיץ, ובשביל כך נדחתה חתונתו בשנתיים ימים, נגד מה שקיבלו עליהם בתנאים לקיים החתונה תוך כמה חדשים מאז אירוסיהם. ושבשבילם שאל את רבו אם להפר בריתו עימה], התקיימה סוף סוף החתונה בעיר סעמניץ שעל גבול הונגריה-מורביה. כמסדר הקידושין שימש רב העיר הגאון רבי ישכר בער בלאן זצ"ל מח"ס בינת יששכר (מי שלימים נתמנה בשנת תקנ"ז לרב העיר מטרסדורף, שם כיהן עד לפטירתו בשנת תקנ"ח, ולאחר פטירתו נבחר רבינו למלא את מקומו שם).

את קשר השידוכין ונישואיו עם הרבנית מרת שרה, קבע רבינו שכן גזרה חכמתו יתברך (שו"ת ח"ז סי' ט'), וכידוע שרבו הגה"ק רבי נתן אדלר זי"ע הורה שיש בידו להתיר הקשר, וכאמור לעיל שרבינו שלח לשאלו בענין זה, ורק מן השמים עיכבו ותשובתו שלא יגיע לידי רבינו עד אחר נישואיו.

לאחר שתדלנות בממשלה, כמה ימים לאחר נישואי התאפשר לרבינו לעזוב את סעמניץ, ולקבוע מושבו בעיר פרוסטיץ, שם התגורר עד שקיבל עליו עול רבנות העיר דרעזניץ.

משה קיבל תורה מאביי...

ידוע היה רבינו החתם סופר ז"ע, כאחד מגדולי הפוסקים ומענקי המנהיגים בדורות האחרונים. לא רק בתורתו הגלויה והנסתרת היה גדול, כי אם גם בקדושת הליכותיו ובדבקותו בתורה שהגיעה למדרגות נשגבות למעלה מהשגת אנוש, ולמעלה מדרכי הטבע המוכרים.

סיפורים רבים מסופרים על מדרגות אלו שזכה להם רבינו, כאשר אור תורתו וקדושתו נודעה בין תלמידיו ובאי ביתו, ולהם כבר היה כדרך שגרה. אך כאשר אורח נטה ללון, והיה מזדמן לו לחזות בשגב גדלותו, היה משתומם על מחזות אלו אשר חזה אצל רבינו.

אחד הסיפורים המרגשים הללו, השופך אור על רוממות קדושתו של רבנו, אירע עם חתנו החורג, הגה"ק רבי אברהם יצחק וויינבערגער זצ"ל, אשר לימים כיהן כגב"ד הנוהד בעיר קליינווארדיין [רבינו נשא בזיווג שלישי את אלמנתו של בעל טיב גיטין, הגה"ק רבי צבי הירש חריף העלער זצ"ל, ורבי אברהם יצחק היה חתנו של הרבנית, וכך הפך להיות חתנו חורגו של רבינו].

היה זה עת ביקר רבי אברהם יצחק את חותנו חורגו, רבינו הקדוש. שעות ארוכות ישבו השנים יחדיו, שקועים בדברי תורה עמוקים, שזורים סברא לראיה, ש"ס ופוסקים, ומפלפלים בעומק הלכה ועיון כגודל כחם. השמש החלה לשקוע, ורבינו הציע לחתנו האורח חדר ללון בו, שכן הלילה כבר יורד והולך.

אך רבי אברהם יצחק, שכבר שמע רבות על קדושת רבנו והשתוקק בכליון עיניים לחזות ולו במעט מהליכותיו הנשגבות, לא נכנס לחדר שהוכן עבורו. ליבו בער לראות את עבודתו בקודש. בעזות דקדושה ובלב בוער, נותר עומד סמוך לפתח חדרו של רבינו, מתבונן בצניעה מבعد לחורך הדלת בחותנו הקדוש השקוע בתורתו במסירות נפש למעלה מדרך הטבע.

הוא ראה את רבינו מתיישב בחדרו, פותח כרך גמרא עב כרס, ובחשק עצום ואדיר החל לצלול בסוגיה שלפניו, כשקול תורתו ממלא את החדר בקדושה ובמתיקות שלא מעלמא הדין.

רבנו למד והתעמק, והנה כשהגיע תוך לימודו לדברי הגמרא "אמר אביי" [לאוזני רבי אברהם יצחק היה נשמע כאילו רבנו אומר "אמר אפי" לפי שמבטאו של רבנו החתם"ס היה נשמע "פ' במקום כ"ל, התרונן קולו בערגה, ולנגד עינו המשתאות של רבי אברהם יצחק אירע דבר פלא שחרג מכל הבנה אנושית.

לפתע, נתמלא החדר כולו באור יקרות עז ובהיר, אור שכולו גן עדן העליון, ומתוך האור הזה, שמע רבי אברהם יצחק בבירור את קולו של רבינו הקדוש קורא בשמחה ובקדושה: "ברוך הבא אביי!" [כאשר לאוזני רבי אברהם יצחק היה נשמע כאילו קורא "ברוך הבא אפי""]...

מחזה כזה, שבו גדולי האמוראים יורדים ללמוד עם צדיקי הדורות, היה למעלה מכל מה שעין בשר ודם רגילה יכולה לשאת. רבי אברהם יצחק, שלא ראה מעולם מראות אלוקים כה נשגבים, נפל תחתיו מתעלף. רגליו לא עמדו בו מאימת המראה הגדול והקדושה הנשגבה שריחפה בחלל החדר.

תלמידי רבינו, שכלל הנראה היו יותר רגילים למראות מסוג זה בהיותם סמוכים וחוסים בצל רבם הגדול, חשו מיד לסייע לרבי אברהם יצחק, העיריהו מעלפונו והשיבו את נפשו.

כששבו אליו מעט כוחותיו, סיפר רבי אברהם יצחק לתלמידי רבינו המופתעים למחצה את אשר זכה לראות ולשמוע. ההתרגשות שחש הייתה כה גדולה, עד שלא יכול היה להכיל אותה, מתוך התפעלות והתפעמות עצומה הוסיף ואמר: "לא ידעתי שכך הם פני הדברים בבית רבכם הגדול!"

אך התלמידים שכאמור הורגלו לרוח האלוקים המרחפת בבית רבם, הגיבו ואמרו בפשטות ובטבעיות: "בבית רבינו אלו מעשים שבכל יום, ואין בו שום חידוש".

(מקור: ספר רשומים בשמן קדש להגה"צ רבי יצחק שלמה אונגר זצ"ל גאב"ד חוג חת"ס ב"ב, וספר שיחות מלוח מלכה להגה"צ נעשטער זצ"ל, ח"א עמ' ב'. סיפור דומה מובא בספר משנת יוסף להגה"צ רבי יוסף ליברמן זצ"ל, דרשות ומאמרים ח"ב עמ' קנ"ו, שאחד מתלמידי רבנו התחבא בארון שבחדרו לראות דרכי עבודתו, וכשהתחיל רבנו ללמוד מתיב אביי, קרא ואמר "ברוך הבא אביי", אותו תלמיד מרוב פחד ממראות אלוקים שראה, קרס בעלפון בתוך הארון, רבנו שמע קול מתוך הארון, פתח דלתו, ותפסו לאותו תלמיד בידו והוציאו מהחדר כשהוא מפסיד ואומר "לא הכל צריכים לראות...")

המקור: ספר רשומים בשמן קדש להגה"צ רבי יצחק שלמה אונגר זצ"ל גאב"ד חוג חת"ס ב"ב, וספר שיחות מלוח מלכה להגה"צ נעשטער זצ"ל, ח"א עמ' ב'. סיפור דומה מובא בספר משנת יוסף להגה"צ רבי יוסף ליברמן זצ"ל, דרשות ומאמרים ח"ב עמ' קנ"ו, שאחד מתלמידי רבנו התחבא בארון שבחדרו לראות דרכי עבודתו, וכשהתחיל רבנו ללמוד מתיב אביי, קרא ואמר "ברוך הבא אביי", אותו תלמיד מרוב פחד ממראות אלוקים שראה, קרס בעלפון בתוך הארון, רבנו שמע קול מתוך הארון, פתח דלתו, ותפסו לאותו תלמיד בידו והוציאו מהחדר כשהוא מפסיד ואומר "לא הכל צריכים לראות...")

עניני ל"ג בעומר

אף שאין ידוע לנו טעם ברור למנהג זה (ש"ת י"ד ס' רל"ג, וראה בדרכי משה ס' תצ"ג אות א').

הדלקה ועליה למירון

"אך לעשותו מועד ויום שמחה, ולעשות הדלקה במקום ידוע דוקא, ושיהיה תל תלפיות שהכל נפנים לשם, לא ידעתי אם רשאים לעשות כן" (ש"ת י"ד שם, ובדרשות דף ש"צ טור ג', וע"ע דברי הרה"ק מסאטמער זצוק"ל על זה ב'זמירות דברי יואל' ס' סס"ד אות ג'), ומכל מקום על אותם העולים מירונה חווגגים שם בהילולא דברי יוחאי, כתב רבינו "אם כי כל כוונתם לשם שמים, שכרם רב בלי ספק" (ש"ת שם). ורבינו נוהג ביום זה ללמוד עם התלמידים דף ל"ד ממסכת שבועות, שם איתא רבי שמעון אומר, וכו', מחכו עלה במערבא, "זוהו החוכא דמחכו שהיה הילולא דרשב"י בל"ג בעומר" (ספר אלף כתב אות קנ"ח, בשם ספר בני שלשים).

נישואין ביום זה

נוהגין לעשות נישואין ביום ל"ג בעומר, אף שהוא בתוך ימי הספירה, וכן המנהג בפרעשבורג (ש"ת אור"ח ס' קמ"ב, וע"ש דמ"מ הנהגין כן לא יעשו נישואין בג' ימי הגבלה), וגם מרן ז"ע עצמו נשא את הרבנית בזיווג ראשון ביום ל"ג בעומר בשנת תקמ"ז (הגר"ג שטערן בהקדמה לספר מכתב סופר באר מרים, דף כ"א אות ד', וע"ע חוט המשולש מהדור"ת דף י"א ע"א), וגם נישואי בנו הגה"ק רבי שמעון ז"ע היה ביום זה בשנת תקצ"ז (לחב"ח ח"ה לקוטי ספר יהודה יעלה עמ' ס"ג), וכן נישואי בתו הצ' מרת גיטל קורניצר ע"ה היה ביום ל"ג בעומר.

סעודת מצוה

רבינו היה עושה בכל שנה ביום זה סעודת מצוה גדולה ומיוחדת יחד עם החבראי קדישא, ובו נתמנו חברים חדשים לחברא קדישא, ורבינו היה דורש לפניהם חידושי אגדה מענייני דיומא, כאשר חצר הסעודה מקושטת בפרוכות ותכשיטי ספרי התורה (אבני בית היוצר דף כ"ט ע"א מהגר"י וייס, וספר חברה מחזירי עטרה ליושנה דף י"ג ע"ב מהגר"ע שלעזינגר), והיה מחשיב סעודה זו מאוד, עד שלא הסכים לבטלה אפילו בשנת תקצ"א בזמן שהשתוללה מגיפת הכולירה, והרופאים גזרו שלא יתקבצו יחד אנשים, ומחמת כן רצו הגבאים לבטל הסעודה, ולא הסכים רבינו לבטל הסעודה בשום צד (מכתב הגר"ש רייניטץ בספר הדרת קודש ח"א דף ל"א ע"ב).

תספורת בער"ש כשחל ל"ג בעומר ביום א'

כשחל ל"ג בעומר ביום א', נוהגין להסתפר מיום שישי לכבוד שבת (כמש"כ הרמ"א אור"ח ס' תצ"ג ס"ב), ואינו דומה למי שעושה ברית ביום א', שאין להתיר לו לגלח מער"ש, דשאני ברית שהוא יו"ט רק לעצמו ולא לרוב הציבור (הגהות השו"ע על הרמ"א שם).

יום קדוש ובחינת יוה"כ

יום ל"ג בעומר יש בו קדושה טפי (עה"ת פרשת בהר דף ע. ד"ה וספרת), והוא רצון העליון בחינת יום הכיפורים (דרשות דף רע"ט טור ד' ד"ה נחזור), ומסוגל לתיקון פגם הברית ואיסור ז"ל רח"ל (דרשות שם ד"ה ולפע"ד).

יום ירידת המן ועושיין בו זכר טוב

יום ל"ג בעומר הוא יום תחילת ירידת המן לישראל (דרשות דף רע"ט טור ב' ד"ה וספרתם), ולכן ראוי לעשות בו זכר טוב (ש"ת י"ד ס' רל"ג ד"ה אמנם) [לפי דברי מרן ז"ע כתב בספר אהלי יעקב (ל"ג בעומר, עמ' שמ"ו) שנמצא שיום ל"ג בעומר הוא "יום הכנת מזון, נפתחה צנור שפע פרנסה לישראל"].

יום קבלת רוח הקודש וגמר הטהרה

ביום זה נתיישב רוח הקודש ביוצאי מצרים, שיום ל"ג הוא כמו ארבעים ליולדת שהוא גמר הטהרה (תו"מ השלם פרשת תזריע סד. ד"ה אשה).

הוד שבהוד - יום שמחה ודבקות

ביום זה הוא 'הוד שבהוד' (י"ד ס' רל"ג, עה"ת בחוקות דף פ"ה טור א'. אכן ע"י בשר"ת שם, ובשר"ת החדשות ס' י"א, שכתב שאם סופרים ממטה למעלה, ל"ג בעומר הוא תפארת שבתפארת, והוא רומז על רחמים שברחמים), ועושיין בו שמחה ודבקות ביותר, כי כל י"ו הוא בחינת ג"ל, כי יו"ד וא"ו גימטריה ג"ל עיני ואביטה נו"ן פלאות כידוע (דרשות חת"ס דף רע"ט ט"ג), ומיום זה מתחיל טו"ב ימי הכנה לקבלת התורה (דרשות עמ' רפ"ב טור א' ד"ה ואמרת), וימים אלו מסוגלים להציל מעונש התורה (עה"ת בחוקות, ק"ח טור א').

לעתיד לבוא יסיימו ביום זה את חנוכת המקדש

לעתיד לבוא יתכנו הנשיאים של כל שבט ושבט את חנוכת בית המקדש, וביום ל"ג בעומר יסיימו את חנוכת המקדש (דרשות לחנוכה דף ס"ו טור ב' ד"ה בחנוך, וע"ע הגהות שער יוסף שם).

יום הילולא דרשב"י

יום זה הוא יום פטירת רבי שמעון בר יוחאי, ומה שנקרא 'הילולא דרשב"י', אין הכוונה שהוא יום שמחה בהאי עלמא, אלא הכוונה שהוא יום שמחה והילולא בשמיא, שהקב"ה שמח בבוא אליו נפש צדיק ושמח בו ככלה חדשה (דרשות דף ש"צ טור ג'), ועוד, שנפש הצדיק נכנסת תיכף לסעודה המוכנת לה בעולם הבא, ואין לו סבל מחיבוט הקבר ודין למעלה, ולכן נקרא הילולא דרשב"י, שהוא יום הילולא דייליה שנכנס מיד למשתה המוכן לו (דרושים ואגדות חת"ס דף קפ"ב טור ב' ד"ה והנה).

הספר ותחנן

המנהג שלא להספיד ולא לומר תחנון ביום זה,

י"ן ע"י:

היכל החתם סופר
המפעל העולמי להפצת
ההנחלת מורשת החתם סופר

אימייל: chasamsofer3@gmail.com

המעוניינים לקבל את הגליון מידי
שבוע במייל, נא לשלוח בקשת
הצטרפות לכתובת האימייל שלנו

